

ประกาศ

ใช้ความตกลงระหว่างราชอาณาจักรไทยกับราชอาณาจักรเบลเยียมเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน

มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า

โดยที่ความตกลงระหว่างราชอาณาจักรไทยกับราชอาณาจักรเบลเยียม เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน ซึ่งได้ลงนาม ณ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 16 ตุลาคม พุทธศักราช 2521 มีบทบัญญัติในข้อ 29 ว่า ความตกลงนี้จะเริ่มใช้บังคับเมื่อครบสามสิบวัน หลังจากวันที่มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร และโดยที่รัฐบาลของทั้งสองฝ่ายได้แลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกันแล้ว ณ กรุงบรัสเซลส์ เมื่อวันที่ 28 พฤศจิกายน พุทธศักราช 2523

ฉะนั้น ความตกลงฉบับนี้จึงเป็นอันใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 28 ธันวาคม พุทธศักราช 2523 เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ 16 กันยายน พุทธศักราช 2524 เป็นปีที่ 36 ในรัชกาลปัจจุบัน

ผู้รับสนองพระราชโองการ

พลเอก ป. ดิณสุตานนท์

นายกรัฐมนตรี

ความตกลงระหว่างราชอาณาจักรไทยกับราชอาณาจักรเบลเยียม เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน และการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากรใน ส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรเบลเยียม

มีความปรารถนาที่จะทำความตกลงเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากร ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

บทที่ 1

ขอบข่ายแห่งความตกลง

ข้อ 1

ขอบข่ายด้านบุคคล

ความตกลงนี้จะใช้บังคับกับบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ 2

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

1. ความตกลงนี้จะใช้บังคับกับภาษีจากเก็บเงินได้และจากทุนที่บังคับจัดเก็บในนามของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐหรือในนามของส่วนราชการ หรือเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นของแต่ละรัฐ โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ
2. ภาษีที่พึงที่บังคับจัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้นจากทุนทั้งสิ้นหรือจากองค์ประกอบทั้งหลายของเงินได้หรือจากทุน รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์ หรือสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากยอดเงินค่าจ้างหรือเงินเดือนทั้งสิ้นซึ่งวิสาหกิจเป็นผู้จ่ายตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าของทุนจะถือว่าเป็นภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน
3. ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งความตกลงนี้จะใช้บังคับ โดยเฉพาะได้แก่

(ก) ในประเทศเบลเยียม

- (1) ภาษีเงินได้ส่วนบุคคล
- (2) ภาษีเงินได้บริษัท
- (3) ภาษีเงินได้เก็บจากนิติบุคคล
- (4) ภาษีเงินได้เก็บจากผู้มีถิ่นที่อยู่ใน

รวมทั้งส่วนที่ชำระล่วงหน้า เงินเพิ่มจากภาษีเหล่านี้และส่วนที่ชำระล่วงหน้า และการเก็บภาษีเงินได้ท้องถิ่นอันรวมอยู่ในภาษีเงินได้ส่วนบุคคล

(ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีเบลเยียม")

(จ) ในประเทศไทย

- (1) ภาษีเงินได้
- (2) ภาษีบำรุงท้องที่
- (3) ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม

(ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")

4. ความตกลงนี้จะใช้บังคับกับภาษีใดๆ ที่เก็บจากเงินได้และจากทุนตั้งที่ได้กล่าวไว้ในวรรค 2 ด้วย อันจะได้บังคับจัดเก็บเพิ่มเติมหรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบันในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐใด ภายหลังจากวันที่ได้ลงนามในความตกลงนี้แล้ว เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะแจ้งให้ทราบแก่กันและกันถึงความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญใดๆ ซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

บทที่ 2 บทนิยาม

ข้อ 3 บทนิยามทั่วไป

1. ในความตกลงนี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น
 - (ก) คำว่า "ประเทศเบลเยียม" หมายถึงราชอาณาจักรเบลเยียม และเมื่อใช้ใน ความหมายทางภูมิศาสตร์รวมถึงพื้นที่ใดๆ ที่อยู่นอกอำนาจอธิปไตยของประเทศเบลเยียม ซึ่งตามกฎหมายเบลเยียมถือว่าด้วยไหล่ทวีป และตามกฎหมายระหว่างประเทศได้กำหนดหรืออาจกำหนดในภายหลังให้เป็นพื้นที่ซึ่งประเทศเบลเยียมอาจใช้สิทธิเกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเลและได้พื้นดินท้องทะเลและทรัพยากรธรรมชาติของตนภายในพื้นที่นั้นๆ ได้
 - (ข) คำว่า "ประเทศไทย" หมายถึง ราชอาณาจักรไทยและพื้นที่ใดๆ ซึ่งประชิดกับน่านน้ำอาณาเขตของราชอาณาจักรไทยซึ่งตามกฎหมายไทย และตามกฎหมายระหว่างประเทศได้กำหนดหรืออาจกำหนดในภายหลังให้เป็นพื้นที่ซึ่งราชอาณาจักรไทยอาจใช้สิทธิในส่วนที่เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเลและได้พื้นดินท้องทะเล และทรัพยากรธรรมชาติของตนภายในพื้นที่นั้นๆ ได้
 - (ค) คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง" และ "รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง ประเทศเบลเยียมหรือประเทศไทย แล้วแต่บริบทจะกำหนด

- (ง) คำว่า "บุคคล" รวมถึงบุคคลธรรมดา บริษัทและคณะบุคคลอื่นใด
- (จ) คำว่า "บริษัท" หมายถึง นิติบุคคลใด หรือหน่วยใด กลุ่มหรือคณะบุคคลใดซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคล เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษีของรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งบริษัทนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่
- (ฉ) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง วิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ตามลำดับ
- (ช) คำว่า "คนชาติ" หมายถึง
- (1) บุคคลธรรมดาทั้งปวงที่มีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
 - (2) นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน และสมาคมทั้งปวงที่ได้รับสถานภาพของคนเช่นว่านั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
- (ซ) คำว่า "การจราจรระหว่างประเทศ" รวมถึงการจราจรระหว่างสถานที่ต่างๆ ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในช่วงของการเดินทางซึ่งได้ขยายออกไปมากกว่าหนึ่งประเทศ
- (ฅ) คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ" หมายถึง
- (1) ในกรณีของประเทศเบลเยียม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ
 - (2) ในกรณีของประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ

2. ในการใช้บังคับความตกลงนี้โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใดๆ ที่มีได้นิยามไว้เป็นอย่างอื่น จะมีความหมายซึ่งคำนั้นมิอยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นเกี่ยวกับภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

ข้อ 4

ภูมิลำเนาเพื่อการรัษฎากร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งความตกลงนี้ คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" หมายถึง บุคคลใดๆ ผู้ซึ่งมีเงินได้หรือทุน ซึ่งตามกฎหมายของรัฐนั้นต้องเสียภาษีให้รัฐนั้น โดยเหตุผลแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานจัดการหรือโดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่คำนี้ไม่รวมถึงบุคคลใดๆ ผู้ต้องเสียภาษีให้รัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้จากแหล่งหรือทุนซึ่งมีอยู่ในรัฐนั้น

2. ถ้าโดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลธรรมดาใดเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะวินิจฉัยสถานภาพของบุคคลนั้นดังต่อไปนี้

- (ก) จะถือว่าบุคคลธรรมดาผู้มีที่อยู่ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดเป็นผู้มีที่อยู่ในรัฐนั้น ถ้าบุคคลธรรมดาที่มีที่อยู่ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)
- (ข) ถ้าไม่สามารถกำหนดรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเป็นที่ตั้งศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญของบุคคลธรรมดาได้ก็ดี หรือถ้าไม่มีที่อยู่ถาวรของบุคคลธรรมดาอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐก็ดี จะถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย
- (ค) ถ้าบุคคลธรรมดาที่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ หรือไม่มีอยู่เลยในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนเป็นคนชาติ
- (ง) ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นคนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ หรือมิได้เป็นคนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

3. ถ้าโดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บริษัทใดเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะถือว่าบริษัทนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่บริษัทนั้นได้ก่อตั้งขึ้น หรือได้สถานภาพเป็นบริษัทตามกฎหมายของรัฐนั้น ถ้าตามหลักเกณฑ์เช่นนี้บริษัทนั้นยังคงเป็นผู้ที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอยู่อีก จะถือว่าบริษัทนั้นเป็นผู้ที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่บริษัทนั้นมีสถานจัดการใหญ่ตั้งอยู่

ข้อ 5

สถานประกอบการถาวร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งความตกลงนี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายถึง สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือแต่บางส่วน

2. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" โดยเฉพาะจะรวมถึง

- (ก) สถานจัดการ
- (ข) สาขา
- (ค) สำนักงาน
- (ง) โรงงาน

- (จ) โรงช่าง
- (ฉ) คลังสินค้า
- (ช) เหมืองแร่ เหมืองหิน ป่อน้ำมัน หรือบ่อก๊าซ หรือสถานที่อื่นที่ใช้ในการอุตสาหกรรมชาติ
- (ซ) สถานที่ตั้งของอาคาร หรือสิ่งปลูกสร้าง หรือโครงการประกอบ ซึ่งมีอยู่เกินกว่า 6 เดือน

3. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" จะไม่ถือว่ารวมถึง

- (ก) การใช้เครื่องอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา การจัดแสดงหรือการส่งมอบของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น
- (ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา การจัดแสดง หรือการส่งมอบ
- (ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์แห่งการแปรรูปโดยอีกวิสาหกิจหนึ่ง
- (ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อของ หรือสินค้า หรือเพื่อรวบรวมข้อเสนอแนะสำหรับวิสาหกิจนั้น
- (จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการโฆษณา เพื่อให้ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อกิจกรรมต่างๆ ที่คล้ายคลึงกันซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการ หรือเป็นส่วนประกอบของวิสาหกิจ

4. บุคคลที่กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในนามของวิสาหกิจ ของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนอกจากนายหน้าตัวแทนการค้าทั่วไป หรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค 5 จะถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวรของรัฐแรก แต่โดยมีเงื่อนไขว่า

- (ก) บุคคลนั้นมีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรก ซึ่งอำนาจในการทำสัญญาเพื่อหรือในนามของวิสาหกิจนั้น เว้นไว้แต่กิจกรรมต่างๆ ของบุคคลนั้นจำกัดอยู่เพียงการซื้อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจนั้น หรือ
- (ข) บุคคลนั้นได้เก็บรักษาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรกนั้น ซึ่งมูลภัณฑ์ของของหรือสินค้าที่เป็นของวิสาหกิจนั้น และส่งมอบของ หรือสินค้าจากมูลภัณฑ์นั้นเพื่อหรือในนามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นประจำ หรือ

- (ค) บุคคลนั้นจัดหาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญาแรกนั้นซึ่งคำสั่งซื้อทั้งหมด หรือเกือบทั้งหมดเพื่อวิสาหกิจนั้นเองหรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่นๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมดูแลของวิสาหกิจนั้นหรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

5. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ได้ถือว่ามิสถานประกอบการถาวร ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าได้ประกอบธุรกิจ ในอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไป หรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ถ้าบุคคลเช่นนั้น ได้กระทำตามทางอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน แต่จะไม่ใช้บังคับถ้านายหน้าหรือตัวแทนเช่นนั้น ได้ประกอบกิจกรรมในอีกรัฐหนึ่งนั้น ตามที่กำหนดไว้ในวรรค 4 ทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดเพื่อวิสาหกิจนั้นเอง หรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่นๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมดูแลของวิสาหกิจนั้นหรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

6. ไม่ว่าบทบัญญัติ ของวรรค 4 และ 5 จะกล่าวไว้อย่างไรก็ตาม จะถือว่าวิสาหกิจประกันภัยของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีสถานประกอบการถาวรในอีกรัฐหนึ่ง ถ้าหากว่าวิสาหกิจนั้นได้เก็บเบี้ยประกันในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือประกันการเสี่ยงภัยที่มีอยู่ ณ ที่นั้นผ่านตัวแทนซึ่งได้กล่าวถึงในวรรค 4 หรือตัวแทนที่มีสถานภาพ เป็นอิสระผู้มีและใช้อำนาจนั้นเป็นปกติวิสัยในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้น

7. ข้อเท็จจริงที่ว่า บริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ควบคุมหรืออยู่ในความควบคุมของบริษัท ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจ ในอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกบริษัทหนึ่ง

ข้อ 6

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

1. เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ รวมถึงเงินได้จากเกษตรกรรมหรือการป่าไม้ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้น ตั้งอยู่
2. คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" จะนิยามตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่าในกรณีใดจะรวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ ปศุสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและการป่าไม้ สิทธิทั้งหลายที่อยู่ในบังคับบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์ และสิทธิที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้ หรือจำนวนตายตัวเป็นค่าตอบแทนในการทำงาน หรือมีสิทธิในการทำงานในขุมแร่ แหล่งแร่ และทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่นส่วนเรือเดินทะเล เรือ อากาศยานจะไม่ได้ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์
3. บทบัญญัติของวรรค 1 จะใช้บังคับกับเงินได้เนื่องมาจากการใช้โดยตรงการให้เช่า หรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น
4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 3 จะใช้บังคับกับเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจและกับเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ ซึ่งใช้เพื่อบริการวิชาชีพด้วย

ข้อ 7

กำไรจากธุรกิจ

1. กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเว้นไว้แต่ว่า วิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้ว กำไรของวิสาหกิจอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากกำไรเพียงเท่าที่ถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นเท่านั้น
2. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค 3 ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาจะถือว่ากำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น ในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจกรรมเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน ภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน และติดต่ออย่างเป็นอิสระ โดยสิ้นเชิงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น
3. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หักค่าใช้จ่ายซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของและเกี่ยวข้องโดยตรงกับสถานประกอบการถาวรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและการจัดการทั่วไป ไม่ว่าจะมีขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น
4. มิให้กำไรใดๆ เป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่า สถานประกอบการถาวรนั้นซื้อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
5. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรคก่อนๆ กำไรที่จะเป็นของสถานประกอบการถาวรจะกำหนดตามวิธีเดียวกันเป็นปีๆ ไป เว้นไว้แต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น
6. ในกรณีที่กำไรรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่น แห่งความตกลงนี้บทบัญญัติของข้ออื่น เหล่านั้นจะไม่ถูกกระทบกระเทือน โดยบทบัญญัติของข้อนี้

ข้อ 8

การขนส่งทางเรือและทางอากาศ

1. เงินได้จากการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ จะเก็บภาษีเฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานจัดการใหญ่ตั้งอยู่
2. เงินได้จากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ โดยวิสาหกิจที่มีสถานจัดการอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง แต่ให้ลดภาษีที่บังคับจัดเก็บในรัฐหนึ่งนั้นลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ 50 ของภาษี

3. ในทำนองเดียวกัน บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะใช้บังคับกับเงินได้ที่เกิดขึ้นเนื่องจากการเข้าร่วมกลุ่มชนิดใด ๆ โดยวิสาหกิจต่างๆ ซึ่งดำเนินการขนส่งทางเรือหรือทางอากาศ

ข้อ 9

วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

ในกรณีนี้

(ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วม โดยทางตรง หรือโดยทางอ้อมในการจัดการ ควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ

(ข) บุคคลเดียวกันเข้าร่วม โดยทางตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ ควบคุมหรือร่วมทุนของ วิสาหกิจ ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

และในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองใน ด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงินซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไข อันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ ถ้าไรใดๆ ซึ่งควรจะมิแก่วิสาหกิจหนึ่ง หากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้นแต่มีได้ขึ้น โดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นกำไรของวิสาหกิจนั้นและเก็บภาษีได้ตามนั้น

ข้อ 10

เงินปันผล

1. เงินปันผลที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จ่ายแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ได้ แต่

(ก) ภาษีไทยจะต้องไม่เกิน

(1) ร้อยละ 20 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้นดำเนินกิจการอุตสาหกรรมหรือถ้าผู้รับเงินปันผล เป็นบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียมซึ่งเป็นเจ้าของหุ้น ไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงของบริษัทที่จ่ายเงินปันผล

(2) ร้อยละ 15 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าบริษัทที่จ่ายเงินปันผลดำเนินกิจการอุตสาหกรรมและผู้รับเงินปันผล เป็นบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียมซึ่งเป็นเจ้าของหุ้น ไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงของบริษัทแรก

(ข) ภาษีเบลเยียมจะต้องไม่เกิน

(1) ร้อยละ 15 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าผู้รับเงินปันผลเป็นบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย เป็นเจ้าของหุ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงของบริษัทที่จ่ายเงินปันผล

(2) ร้อยละ 20 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ในกรณีอื่นๆ ทั้งหมด ถ้าผู้รับเงินปันผลเป็นบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย

3. คำว่า "เงินปันผล" ดังที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง เงินได้จากหุ้น หุ้นที่ไม่ต้องลงทุนเป็นเงิน (Jouissance shares) หรือสิทธิใบหุ้นโดยไม่ต้องลงทุนเป็นเงิน (Jouissance rights) หุ้นเหมืองแร่ หุ้นของผู้ก่อตั้งหรือสิทธิอื่นๆ ซึ่งมีใช้สิทธิเรียกร้องหนี้อันมีส่วนในผลกำไรรวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่นๆ ในบริษัทอันมีลักษณะทำนองเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งให้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ คำนี้ยังหมายถึง เงินได้ที่แม้จะจ่ายในลักษณะของดอกเบี้ย ที่เสียภาษีจากเงินได้ที่ได้จากการลงทุนของผู้ถือหุ้นในบริษัท นอกเหนือจากบริษัทที่มีหุ้นซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียม

4. คำว่า "กิจกรรมอุตสาหกรรม" ดังที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง

(ก) กิจกรรมใดๆ ซึ่งประกอบ

(1) การทำหัตถกรรม การประกอบ และการแปรรูป

(2) การก่อสร้าง วิศวกรรมโยธา และการต่อเรือ

(3) การเหมืองแร่ และการสำรวจ และการแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ

(4) การผลิตกระแสไฟฟ้า พลังน้ำ ก๊าซ หรือการประปา หรือ

(5) การเกษตร การป่าไม้ การประมง และการทำสวน และ

(ข) กิจกรรมอื่นใด ซึ่งมีสิทธิได้รับเอกสิทธิ์ที่ให้ตามกฎหมายของประเทศไทยว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน เพื่อกิจกรรมอุตสาหกรรม และ

(ค) กิจกรรมอื่นใด ซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของประเทศไทยอาจประกาศให้เป็น "กิจกรรมอุตสาหกรรม" เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้

5. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช้บังคับถ้าผู้รับเงินปันผลซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่บริษัทผู้จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ ณ ที่นั้น หรือให้บริการวิชาชีพในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ ณ ที่นั้น และการถือหุ้นอันเป็นเหตุแห่งการจ่ายเงินปันผลนั้นได้เกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับ สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำดังกล่าวแล้ว ในกรณีดังกล่าว จะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

6. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ได้รับกำไรหรือเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะไม่อาจบังคับจัดเก็บภาษีใดๆ จากเงินปันผลที่บริษัทจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐแรก ทั้งไม่อาจกำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทนั้นต้องเสียภาษีกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นประกอบขึ้นด้วยกำไรหรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น ทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม บทบัญญัตินี้จะไม่เป็นการห้ามรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นมิให้เก็บภาษีเงินปันผลจากการถือหุ้น อันเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือสถานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 11

ดอกเบี้ย

1. ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม ดอกเบี้ยนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ดอกเบี้ยเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้นแต่ภาษีที่เรียกเก็บนั้นจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ 10 ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้นที่จ่ายให้แก่สถาบันการเงิน (รวมทั้งบริษัทประกันภัย)

(ข) ร้อยละ 25 ของจำนวนดอกเบี้ยอื่นๆ ทั้งสิ้น

3. ไม่ว่าบทบัญญัติของวรรค 2 จะกล่าวไว้อย่างไรก็ตาม รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะได้รับยกเว้นภาษีของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ย ที่ได้รับจากแหล่งต่างๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรคนี้ คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง"

(ก) ในกรณีประเทศเบลเยียม หมายถึง รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรเบลเยียมและรวมถึง

(1) ส่วนราชการใดๆ หรือเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นของประเทศเบลเยียม

(2) ธนาคารชาติแห่งประเทศเบลเยียม และ

(3) สถาบันต่างๆ ซึ่งมีทุนทั้งสิ้นเป็นของรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรเบลเยียมหรือส่วนราชการหรือเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นของประเทศเบลเยียมซึ่งอาจตกลงเป็นคราวๆ ไประหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง

(ข) ในกรณีประเทศไทย หมายถึง รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และจะรวมถึง

(1) เจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นของประเทศไทย

(2) ธนาคารแห่งประเทศไทย และ

(3) สถาบันต่างๆ ซึ่งมีทุนทั้งสิ้นเป็นของรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย หรือเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นของประเทศไทย ซึ่งอาจตกลงเป็นคราวๆ ไประหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง

4. คำว่า "ดอกเบี้ย" ดังที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องหนี้ทุกชนิดไม่ว่าจะมีหลักประกันจำนองหรือไม่ และไม่รวมดอกเบี้ยที่รวมกันเป็นผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาลและเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้ รวมถึงค่าพรีเมียม และรางวัลอันติดอยู่กับพันธบัตรหรือหุ้นกู้ อย่างไรก็ตามเพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้คำว่า "ดอกเบี้ย" จะไม่รวมถึงค่าปรับจากการจ่ายชำระหรือดอกเบี้ยที่ถือว่าเป็นเงินปันผลตามวรรค 3 ของข้อ 10

5. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช่บังคับ ถ้าผู้รับดอกเบี้ยซึ่งเป็นผู้ที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น ผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ ณ ที่นั้น หรือให้บริการวิชาชีพในรัฐนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ ณ ที่นั้นและสิทธิเรียกร้องหนี้ที่ก่อให้เกิดดอกเบี้ยนั้นเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับ สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำเหล่านั้น ในกรณีเช่นนี้ บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 จะใช้บังคับแล้วแต่กรณี

6. ดอกเบี้ยจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายเป็นรัฐนั่นเอง ส่วนราชการ เจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตามในกรณีที่บุคคลที่จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตามมีอยู่ซึ่งสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยขึ้น และดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรนั้น ดอกเบี้ยเช่นว่านั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่

7. ในกรณีใดที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์เป็นพิเศษระหว่างผู้จ่ายกับผู้รับหรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น ดอกเบี้ยที่จ่ายเมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องหนี้อันเป็นมูลแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับผู้รับหากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลังในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของดอกเบี้ยให้คงเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ดอกเบี้ยเกิดขึ้นตามกฎหมายของรัฐนั้น

ข้อ 12

คำสิทธิ

1. คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม คำสิทธิเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของผลประโยชน์ของคำสิทธิ ภาษีที่เรียกเก็บนั้นต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ 5 ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้น ถ้าค่าสิทธินั้นจ่ายเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ใดๆ ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์

(ข) ร้อยละ 15 ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้น ถ้าค่าสิทธินั้นจ่ายเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบ หรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตร หรือกรรมวิธีลับใดๆ หรือเพื่อข้อสนเทศเกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือ ทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ฟิล์มภาพยนตร์และเทปบันทึกภาพสำหรับโทรทัศน์หรือการกระจายเสียง

3. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช้บังคับ ถ้าผู้รับสิทธิซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ค่าสิทธินั้นเกิดขึ้น ผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ ณ ที่นั้น หรือให้บริการวิชาชีพในรัฐนั้นจากฐานประกอบการถาวรประจำที่ตั้งอยู่ ณ ที่นั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินที่ก่อให้เกิดค่าสิทธิเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำเหล่านั้น ในกรณีเช่นนี้ บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 จะใช้บังคับแล้วแต่กรณี

4. ค่าสิทธิจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายเป็นรัฐผู้ทำสัญญานั้นเอง ส่วนราชการ เจ้าหน้าที่ท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ดี ในกรณีที่บุคคลผู้จ่ายค่าสิทธินั้น ไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีอยู่ซึ่งสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดภาระที่จะต้องจ่ายค่าสิทธินั้น และค่าสิทธิตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรนั้น ค่าสิทธินั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่

5. ในกรณีใดที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์เป็นพิเศษระหว่างผู้จ่ายกับผู้รับ หรือระหว่างบุคคลอื่น ค่าสิทธิที่จ่ายเมื่อคำนึงถึงการใช้สิทธิหรือข้อสนเทศอันเป็นมูลแห่งการจ่ายแล้วมีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับผู้รับหากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลังในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของค่าสิทธิอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ค่าสิทธินั้นเกิดขึ้นตามกฎหมายของรัฐนั้น

6. ในทำนองเดียวกัน บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับกับผลได้จากการจำหน่ายสิทธิหรือทรัพย์สินที่ก่อให้เกิดค่าสิทธิขึ้น ดังได้กล่าวไว้ในวรรค 2

ข้อ 13

ผลได้จากทุน

1. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ ตามที่นิยามไว้ในวรรค 2 ของข้อ 6 อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่

2. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวร ซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือของสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบบริการวิชาชีพรวมทั้งผลได้จากการจำหน่ายสถานประกอบการถาวร(โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือฐานประกอบการ

ประจำเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง อย่างไรก็ตามก็ได้ผลจากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์ของชนิดที่ระบุไว้ในวรรค 3 ของข้อ 22 จะเก็บได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาที่สังหาริมทรัพย์ดังกล่าวถูกเก็บภาษีตามข้อนั้น

3. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ 12 ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใดๆ นอกเหนือจากที่ระบุไว้ในวรรค 1 และ 2 จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

ข้อ 14

บริการส่วนบุคคล

1. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ 15, 17, 18, 19 และ 20 เงินเดือนค่าจ้างและค่าตอบแทนหรือเงินได้อื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งได้รับส่วนที่เกี่ยวกับการบริการส่วนบุคคล (รวมทั้งบริการวิชาชีพ) จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นไว้แต่ว่าได้ให้บริการนั้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าได้ให้บริการเช่นว่านั้นแล้วค่าตอบแทนหรือรายได้ที่ได้รับจากการนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. ไม่ว่าบทบัญญัติของวรรค 1 จะกล่าวอย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนหรือเงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐแรก ถ้า

(ก) ผู้รับอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นชั่วระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะ ซึ่งรวมกันแล้วไม่เกิน 183 วัน ในปีปฏิทินที่เกี่ยวข้อง และ

(ข) บริการนั้นได้ให้เพื่อ หรือในนามของบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐแรกนั้น และ

(ค) ค่าตอบแทนหรือเงินได้นั้นมิได้หักจากกำไรอันต้องเสียภาษีในอีกรัฐหนึ่งนั้น

3. ไม่ว่าบทบัญญัติก่อนๆ ของข้อนี้จะกล่าวไว้อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนในส่วนที่เกี่ยวกับการทำงานในเรือหรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานจัดการใหญ่ของวิสาหกิจตั้งอยู่

ข้อ 15

ค่าป่วยการของกรรมการ

1. ค่าป่วยการของกรรมการและจำนวนเงินที่ชำระอันคล้ายคลึงกันซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งได้รับในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการของบริษัทหรือองค์กรที่คล้ายคลึงกันของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. ค่าตอบแทนที่บุคคลที่วรรค 1 ใช้บังคับได้รับจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับการปฏิบัติงานประจำวันที่มีลักษณะในทางจัดการหรือในทางวิชาการ อาจเก็บภาษีได้ตามบทบัญญัติของข้อ 14

ข้อ 16

นักแสดงและนักกีฬา

1. ไม่ว่าบทบัญญัติของข้อ 14 จะกล่าวไว้อย่างไรก็ตาม เงินได้ที่นักแสดงสาธารณะ เช่น นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยุหรือโทรทัศน์ และนักดนตรี และที่นักกีฬาได้รับ จากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งมีการแสดงกิจกรรมเหล่านั้น
2. บทบัญญัติของวรรค 1 จะไม่ใช่บังคับกับค่าตอบแทนหรือกำไร เงินเดือน ค่าจ้างและเงินได้อื่นคล้ายคลึงกันซึ่งนักแสดงสาธารณะได้รับจากกิจกรรมต่างๆ ที่ได้แสดงในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งถ้าการมาเยือนรัฐผู้ทำสัญญานั้นได้รับการอุดหนุนส่วนใหญ่จากเงินทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งรวมทั้งจากส่วนราชการใดๆ หรือเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นใดๆ ของรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
3. ไม่ว่าบทบัญญัติของข้อ 7 จะกล่าวไว้อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่เกิดกิจกรรมต่างๆ ซึ่งได้กล่าวไว้ในวรรค 1 ของข้อนี้ได้จัดทำให้มีขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง กำไรซึ่งวิสาหกิจเช่นว่านั้นได้รับจากการจัดให้มีกิจกรรมเหล่านั้นขึ้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาแรก เว้นแต่วิสาหกิจนั้นได้รับการสนับสนุนส่วนใหญ่จากเงินทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งจากส่วนราชการใดๆ หรือเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นใดๆ ของรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นอันเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเช่นว่านั้น

ข้อ 17

เงินบำนาญ

1. ภายใต้บังคับบทบัญญัติของข้อ 18 เงินบำนาญหรือค่าตอบแทนอย่างอื่นเพื่อการทำงานในอดีตซึ่งเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งและจ่ายแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐแรก
2. เงินบำนาญหรือค่าตอบแทนอย่างอื่นเพื่อการทำงานในอดีตจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งถ้าผู้จ่ายได้แก่รัฐนั้นเอง ส่วนราชการ หรือเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตามในกรณีที่บุคคลผู้จ่ายเงินได้เช่นว่านั้นมีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่ง ไม่ว่าบุคคลนั้นจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่งรัฐใดหรือไม่ก็ตาม และเงินได้นั้นได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรนั้น จะถือว่าเงินได้นั้นเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่

ข้อ 18

งานรัฐบาล

1. (ก) ค่าตอบแทนนอกเหนือจากเงินบำนาญที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการหรือเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาใดๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้ แก่รัฐนั้น หรือส่วนราชการ หรือเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
- (ข) อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนดังกล่าวจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้นถ้าบริการนั้นได้ให้ในรัฐนั้น และผู้ได้รับนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น ซึ่ง

- (1) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ
- (2) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบบริการนั้น

2. (ก) เงินบำนาญใดที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากเงินทุนที่ก่อตั้งขึ้น โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการหรือเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาใดๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือส่วนราชการ หรือเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าผู้เป็นคนชาติและเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น

3. บทบัญญัติของข้อ 14, 15 และ 17 จะใช้บังคับกับค่าตอบแทนและเงินบำนาญในส่วนที่เกี่ยวกับการให้บริการที่ให้เกี่ยวกับธุรกิจใดๆ ที่รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการ หรือเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นนั้นเป็นผู้ดำเนินการ

ข้อ 19

นักศึกษา

ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งผู้ซึ่งเข้ามาอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเป็นการชั่วคราวเพียง

(ก) ในฐานะนักศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัย หรือ โรงเรียนในอีกรัฐหนึ่งนั้น

(ข) ในฐานะผู้ฝึกงานธุรกิจ หรือวิชาการ หรือ

(ค) ในฐานะผู้รับทุน เงินอุดหนุน หรือรางวัล เพื่อความมุ่งประสงค์ในประการสำคัญเพื่อการศึกษา หรือวิจัย จากองค์การทางศาสนา การกุศล วิทยาศาสตร์ หรือการศึกษา จะไม่ถูกเก็บภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นในส่วนที่เกี่ยวกับจำนวนเงินที่ได้รับจากแหล่งภายนอกรัฐนั้นเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา หรือการอบรมหรือในส่วนที่เกี่ยวกับทุนเล่าเรียน ความเดิวกันนี้จะใช้บังคับจำนวนเงินที่เหมาะสมใดๆ ที่เป็นค่าตอบแทนสำหรับบริการที่ให้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น แต่มีเงื่อนไขว่า บริการเช่นว่านั้นต้องเกี่ยวข้องกับการศึกษาหรือการอบรมหรือจำเป็นเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ อย่างไรก็ดี ความข้อนี้จะไม่ใช้บังคับกับกรณีที่การศึกษาหรือการปฏิบัตินั้นมีลักษณะเป็นรองจากบริการที่ให้ ซึ่งก่อให้เกิดค่าตอบแทนดังกล่าวนี้

ข้อ 20

ศาสตราจารย์ ครู และนักวิจัย

ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ผู้ซึ่งโดยคำเชิญของมหาวิทยาลัย วิทยาลัย หรือสถานศึกษาชั้นสูง หรือสถานการวิจัยทางวิทยาศาสตร์อื่นๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้เข้ามาอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นเพียงเพื่อความมุ่ง

ประสงค์ในการสอนหรือการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ในสถาบันเช่นว่านั้นเป็นเวลาไม่เกินสองปี จะไม่ถูกเก็บภาษีในอีกรัฐหนึ่งนั้นสำหรับค่าตอบแทนจากการสอนหรือการวิจัยเช่นว่านั้น

ข้อ 21

เงิน ได้ซึ่งมิได้ระบุไว้ชัดแจ้ง

บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งซึ่งมิได้ระบุไว้โดยชัดแจ้งในข้อก่อนๆ แห่งความตกลงนี้จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น เว้นไว้แต่ว่าเงินได้เช่นว่านั้นเกิดขึ้นจากแหล่งที่มีอยู่ภายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จึงอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

บทที่ 4

การเก็บภาษีจากทุน

ข้อ 22

ทุน

1. ทุนที่เป็นอสังหาริมทรัพย์ ดังที่นิยามไว้ในวรรค 2 ของข้อ 6 อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่
2. ทุนที่เป็นสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรของวิสาหกิจหรือเป็นสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำที่ใช้ในการประกอบบริการวิชาชีพอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการประจำหรือฐานประกอบการประจำตั้งอยู่
3. เรือและอากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศ และสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยานเช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานจัดการใหญ่ของวิสาหกิจนั้นตั้งอยู่
4. องค์กรประกอบอื่นใดทั้งปวงของทุนของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

บทที่ 5

การจัดการเก็บภาษีซ้อน

ข้อ 23

วิธียกเว้นและเครดิต

1. ในกรณีของประเทศเบลเยียม การเก็บภาษีซ้อนจะหลีกเลี่ยงด้วยวิธีต่อไปนี้

(ก) ในกรณีที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียมได้รับเงินได้ซึ่งอาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทย ตามบทบัญญัติแห่งความตกลงนี้ และไม่อยู่ภายใต้บังคับ แห่งบทบัญญัติของอนุวรรค (ข), (ค) และ (ง) ข้างล่างนี้ หรือเป็นเจ้าของทุนบางส่วนซึ่งอาจเก็บภาษีได้ในประเทศตามบทบัญญัติแห่งความตกลงนี้ ประเทศเบลเยียมจะยกเว้นภาษีสำหรับเงินได้และทุนบางส่วนที่ว่านั้น แต่ในการคำนวณจากภาษีเงินได้หรือทุน ส่วนที่เหลือของผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียมนั้นอาจใช้อัตรากาษีอันจะพึงใช้ได้ ถ้าเงินได้หรือทุนบางส่วนเช่นว่านั้น ไม่ได้รับการยกเว้น

(ข) ในกรณีของเงินปันผลที่ต้องเสียภาษีตามวรรค 2 ของข้อ 10 และตามอนุวรรค (ง) ข้างล่างนี้มีได้รับการยกเว้นภาษีจากภาษีเบลเยียม ดอกเบี้ยที่ต้องเสียภาษีตามวรรค 2 หรือ 7 ของข้อ 11 และค่าสิทธิที่ต้องเสียภาษีตามวรรค 2 หรือ 5 ของข้อ 12 โดยไม่รวมถึงผลได้ในวรรค 6 ของข้อ 12 อนุญาตให้ใช้เป็นเครดิตต่อภาษีเบลเยียมที่เกี่ยวกับเงินได้ดังกล่าวเท่ากับสัดส่วนคงที่ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีต่างประเทศซึ่งกำหนดไว้ภายใต้บทบัญญัติของกฎหมายเบลเยียม ตามเงื่อนไขและอัตราที่กำหนดโดยกฎหมายดังกล่าว

(ค) ในกรณีที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียมได้รับเงินได้ ตามบังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ 21 และได้เก็บภาษีในประเทศไทย จำนวนภาษีเบลเยียมอันเนื่องมาจากเงินได้นั้น จะต้องไม่เกินจำนวนที่จะพึงถูกเก็บตามกฎหมายของประเทศเบลเยียม ถ้าเงินได้ได้ถูกเก็บภาษีเช่นเดียวกับเงินได้จากแหล่งต่างๆ นอกประเทศเบลเยียมและตามบังคับของภาษีต่างประเทศ

(ง) ในกรณีที่บริษัทผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียมเป็นเจ้าของหุ้น หรือสิทธิอย่างอื่นในบริษัทหนึ่งที่มีทุนหุ้นซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยและผลกำไรของบริษัทนั้นอยู่ในบังคับของภาษีไทย เงินปันผลซึ่งต้องเสียภาษีในประเทศไทย ตามวรรค 2 ของข้อ 10 ที่จ่ายให้บริษัทนั้นโดยอีกบริษัทหนึ่ง จะได้รับการยกเว้นภาษีจากภาษีเงินได้บริษัทใน ประเทศเบลเยียมเป็นจำนวนเท่ากับการยกเว้น อันจะพึงมีถ้าบริษัททั้งสองได้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียม

(จ) ตามกฎหมายของประเทศเบลเยียม ในกรณีที่ผลขาดทุนของวิสาหกิจที่ประกอบธุรกิจโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ใน ประเทศเบลเยียม ที่เป็นของสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในประเทศไทย ได้หักในประการสำคัญออกจากกำไรของ วิสาหกิจนั้นสำหรับการเสียภาษีในประเทศเบลเยียม การยกเว้นภาษีที่ได้บัญญัติไว้ในอนุวรรค (ก) จะไม่ใช้บังคับกับกำไร ของสถานประกอบการนั้นในช่วงระยะอื่นๆ ของการเก็บภาษีในประเทศเบลเยียม เมื่อกำไรเหล่านั้นได้รับการยกเว้นเช่น กันจากภาษีในประเทศไทยเพื่อเป็นค่าชดเชยสำหรับผลขาดทุนดังกล่าว

2. ในกรณีของประเทศไทย จะหลีกเลี่ยงการเก็บภาษีซ้อนดังนี้

(ก) ภาษีเบลเยียมที่จะต้องชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่ได้ในประเทศเบลเยียมจะยอมให้ใช้เป็นเครดิตต่อ ภาษีไทยอันต้องชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้นั้นอย่างไรก็ตาม เครดิตนั้นจะต้องไม่เกินจำนวนภาษีไทยส่วนที่ได้คำนวณไว้ก่อนที่จะให้เครดิตตามจำนวนที่เหมาะสมกับเงินได้รายการนั้น อย่างไรก็ตามในกรณีที่เงินได้นั้นเป็นเงินปันผลซึ่งบริษัท ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียมจ่ายให้แก่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยและซึ่งมีหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงลงคะแนนในบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ประเทศไทยจะยกเว้นภาษีเงินได้เช่นว่านั้น แต่ในการคำนวณภาษี จากเงินได้ส่วนที่เหลือของบุคคลนั้นอาจใช้อัตรากาษีซึ่งควรจะใช้ได้ถ้าเงินได้ที่ได้รับการยกเว้นนั้นไม่ได้รับการยกเว้นมาก่อน

(ข) ในกรณีที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยเป็นเจ้าของทุน ซึ่งตามบทบัญญัติแห่งความตกลงนี้อาจเก็บภาษีได้ในประเทศเบลเยียม ประเทศไทยจะยกเว้นภาษีสำหรับทุนนั้น

บทที่ 6

บทบัญญัติพิเศษ

ข้อ 24

การไม่เลือกปฏิบัติ

1. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดใดๆ เกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือไปจาก หรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง ซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสภาพการณ์เดียวกัน

2. ภาษีอากรเก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง มีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะต้องไม่เรียกเก็บในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่งนั้นที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน

บทบัญญัตินี้จะไม่ถือเป็นการผูกพันรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในอันที่จะให้คำลดหย่อนการผ่อนผันและการหักลดส่วนบุคคลแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษีตามสถานะทางแพ่ง หรือตามความรับผิดชอบทางครอบครัวซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน

3. นอกจากในกรณีบทบัญญัติของข้อ 9 วรรค 7 ของข้อ 11 หรือวรรค 5 ของข้อ 12 ใช้บังคับ ดอกเบี้ย ค่าสิทธิ และการจ่ายอื่นๆ โดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อจุดประสงค์แห่งการกำหนดผลกำไรที่พึงเสียภาษีของวิสาหกิจนั้น จะหักลดหย่อนได้ตามเงื่อนไขเดียวกันเหมือนหนึ่งว่าได้จ่ายเงินเหล่านั้นไว้กับผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐแรก

ในทำนองเดียวกัน หนี้สินใดๆ ของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งผู้เป็นลูกหนี้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งการกำหนดทุนที่พึงเสียภาษีของวิสาหกิจนั้น จะหักลดหย่อนได้เหมือนหนึ่งว่าหนี้สินเหล่านั้นเป็นของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐแรก

4. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งคนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของ หรือควบคุมทุนอยู่ทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อม จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐแรกให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดใดๆ เกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือจากหรือเป็นภาระหนักกว่าภาษีอากรและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องซึ่งวิสาหกิจอื่นๆ ที่คล้ายคลึงกันของรัฐแรกนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม

5. ไม่มีข้อความใดในข้อนี้จะถือเป็นการห้ามประเทศเบลเยียมมิให้

(ก) เก็บภาษีจำนวนทั้งสิ้นของกำไรที่เป็นของสถานประกอบการถาวร ในประเทศเบลเยียมของบริษัทผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย หรือของสมาคมที่มีสถานจัดการใหญ่ในประเทศไทยในอัตราภาษีที่บัญญัติ โดยกฎหมายเบลเยียม แต่อัตรานี้ต้องไม่เกินอัตราสูงสุด ซึ่งใช้บังคับต่อผลกำไรของบริษัทที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียม

(ข) บังคับจัดเก็บภาษีเงินจ่ายล่วงหน้าสำหรับทรัพย์สินจากเงินปันผล ที่ได้รับจากการถือหุ้นที่เกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำ ที่ตั้งอยู่ในประเทศเบลเยียมของบริษัทที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย หรือของสมาคมที่มีสถานจัดการใหญ่ในประเทศไทยและเสียภาษีในลักษณะของนิติบุคคลในประเทศเบลเยียม

6. ในข้อนี้คำว่า "ภาษีอากร" หมายถึงอากรทุกชนิดและทุกลักษณะ

ข้อ 25

วิธีการเพื่อความตกลงร่วมกัน

1. ในกรณีที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งพิจารณาเห็นว่าการกระทำของรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งรัฐใดหรือทั้งสองรัฐ มีผลหรือจะมีผลให้ตนต้องเสียภาษีอากร โดยไม่เป็นไปตามความตกลงนี้ ผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนมีถิ่นที่อยู่ แม้จะมีทางแก้ไขตามกฎหมายแห่งชาติของรัฐเหล่านั้นอยู่แล้วก็ตาม หรือถ้าเรื่องราวของบุคคลนั้นอยู่ในความบังคับของวรรค 1 ของข้อ 24 ให้ยื่นต่อรัฐผู้ทำสัญญาที่เขาเป็นคนชาติ กรณีนี้ต้องยื่นภายในสามปี นับตั้งแต่มีหนังสือแจ้งฉบับแรกถึงการปฏิบัติทางภาษีอันไม่เป็นไปตามความตกลงนี้
2. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควร และถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจะพยายามแก้ไขกรณีนั้น โดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนอันไม่เป็นไปตามความตกลงนี้
3. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะพยายามแก้ไขข้อยุ่งยาก หรือข้อสงสัยใดๆ อันเกิดขึ้นกับการใช้ความตกลงนี้โดยความตกลงร่วมกัน
4. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะตกลงในวิธีการแห่งการบริหาร ซึ่งจำเป็นแก่การที่จะใช้บทบัญญัติของความตกลงนี้ โดยเฉพาะเกี่ยวกับการพิสูจน์ที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของแต่ละรัฐจะพึงแสดง เพื่อที่จะได้ผลประโยชน์จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งในการได้รับการยกเว้นภาษีและการหักค่าลดหย่อนดังที่ได้บัญญัติไว้ในความตกลงนี้ เมื่อเห็นเป็นการสมควรที่จะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นนั้นด้วยวาจาเพื่อให้มีความตกลงกัน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นนี้อาจกระทำโดยคณะกรรมการอันประกอบด้วยผู้แทนของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

ข้อ 26

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

1. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ อันจำเป็นแก่การปฏิบัติการตามความตกลงนี้ และตามกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาเกี่ยวกับภาษีอากรที่อยู่ในขอบข่ายของความตกลงนี้ เท่าที่ภาษีอากรตาม

กฎหมายนั้นเป็นไปตามความตกลงนี้ ข้อสนเทศใดๆ ที่แลกเปลี่ยนกันนั้นจะถือว่าเป็นความลับและต้องไม่เปิดเผยต่อบุคคลใดๆ เจ้าหน้าที่หรือศาล นอกเหนือจากบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการประเมิน หรือการเก็บภาษีซึ่งอยู่ในบังคับแห่งความตกลงนี้ หรือการพิจารณาความอุทธรณ์หรือการดำเนินคดีสำหรับความผิดที่เกี่ยวข้องกันตามนี้ นอกจากเปิดเผยต่อผู้เสียภาษีหรือตัวแทนของเขา

2. ไม่ว่ากรณีใดก็ตาม บทบัญญัติของวรรค 1 จะไม่ถือเป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดให้

(ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยขัดกับกฎหมายหรือวิธีปฏิบัติทางการบริหาร ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(ข) ให้รายละเอียดอันมีอาจจัดทำได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหาร ตามปกติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรมหรือวิชาชีพ หรือกรรมวิธีการค้า หรือข้อสนเทศ ซึ่งหากเปิดเผยจะเป็นการขัดกับความสงบเรียบร้อย

ข้อ 27

การช่วยเหลือในการบังคับจัดเก็บภาษี

1. รัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองจะให้ความช่วยเหลือและเกื้อหนุนซึ่งกันและกัน ในการแจ้งการประเมินและจัดเก็บภาษีที่กล่าวถึงในข้อ 2 รวมทั้งเงินเพิ่ม ภาษีเพิ่มเติม ดอกเบี้ย ค่าใช้จ่าย และเบี้ยปรับอย่างอื่นอันไม่มีลักษณะเป็นการลงโทษทางอาญา

2. เมื่อมีการร้องขอโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะดำเนินการแจ้งการประเมิน และจัดเก็บหนี้ภาษีอากรที่ระบุไว้ในวรรค 1 ซึ่งต้องชำระในรัฐแรก ตามบทบัญญัติของกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของรัฐอีกรัฐหนึ่งที่ใช้กับการแจ้งการประเมิน และการจัดเก็บภาษีดังกล่าวนี้ หนี้ภาษีอากรดังกล่าวจะไม่ได้ถือว่าเป็นสิทธิเรียกร้องมีบุริมสิทธิในรัฐที่ถูกร้องขอและรัฐนั้นจะไม่จำเป็นต้องใช้มาตรการใดๆ ซึ่งบทบัญญัติของกฎหมายและระเบียบข้อบังคับในรัฐที่ร้องขอมิได้ให้อำนาจไว้

3. การร้องขอที่อ้างถึงในวรรค 2 จะต้องมีสำเนาตราสารของทางราชการที่ให้มีการบังคับในรัฐที่ร้องขอนั้น และมีสำเนาทางราชการของคำวินิจฉัยถึงที่สุดของฝ่ายบริหารหรือตุลาการ ตามแต่สมควร

4. ในส่วนที่เกี่ยวกับหนี้ภาษีอากรที่เปิดให้มีการอุทธรณ์ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอาจร้องขอเพื่อพิทักษ์สิทธิของตน จากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้ดำเนินมาตรการทางป้องกันที่บัญญัติไว้ตามกฎหมายแห่งประเทศของตน บทบัญญัติของวรรค 1 ถึง 3 จะใช้บังคับโดยอนุโลมกับมาตรการเช่นนั้น

5. ประโยคที่สองของวรรค 1 ของข้อ 26 จะใช้บังคับด้วยกับข้อสนเทศใดที่จัดให้ตามข้อนี้แก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐที่ถูกร้องขอ

ข้อ 28

เบ็ดเตล็ด

1. ในกรณีของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียม บทบัญญัติของความตกลงนี้จะไม่จำกัดการเก็บภาษีจากบริษัทตามกฎหมายแห่งประเทศเบลเยียม จากการซื้อหุ้นของตนเองกลับคืนหรือเนื่องจากการจำหน่ายทรัพย์สินของตนเอง
2. ไม่มีข้อความใดในความตกลงนี้จะกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการรัษฎากร ของเจ้าหน้าที่ทางทูตหรือกงสุลตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย
3. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งความตกลงนี้ บุคคลในขณะทูตหรือคณะกงสุลของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือในรัฐที่สามและผู้ซึ่งเป็นคนชาติของรัฐที่ส่งไปนั้น จะถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐที่ส่งไปนั้น ถ้าบุคคลเหล่านั้นอยู่ในบังคับข้อผูกพันเดียวกันในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีจากเงิน ได้และจากทุนเช่นเดียวกันกับผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น
4. ความตกลงนี้จะไม่ใช่บังคับกับองค์การระหว่างประเทศ กับองค์กรหรือเจ้าหน้าที่ขององค์กรนั้น และกับบุคคลในขณะทูตหรือคณะกงสุลของรัฐที่สาม ซึ่งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและไม่อยู่ในบังคับข้อผูกพันเดียวกันในรัฐนั้นๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีจากเงิน ได้และจากทุนเช่นเดียวกันกับผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น
5. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองจะติดต่อกัน โดยตรง เพื่อการนำความตกลงนี้มาใช้บังคับ

บทที่ 7

บทบัญญัติสุดท้าย

ข้อ 29

การเริ่มใช้บังคับ

1. ความตกลงนี้จะได้รับการสัตยาบันและจะได้รับการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน ณ บริสเซลส์โดยเร็วที่สุดที่จะทำได้
 2. ความตกลงนี้จะเริ่มใช้บังคับเมื่อครบสามสิบวันหลังจากวันที่มีการแลกเปลี่ยน สัตยาบันสารและบทบัญญัติจะมีผล
- (ก) ในประเทศเบลเยียม
- (1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีกำหนดชำระ ณ แหล่งที่เกิด สำหรับเงินได้ที่เครดิตหรือจ่ายในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินซึ่งมีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน

- (2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีนอกเหนือจากภาษีกำหนดชำระ ณ แหล่งที่เกิด สำหรับเงินได้ของรอบระยะเวลาบัญชีใดๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทิน ซึ่งมีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน

(ข) ในประเทศไทย

- (1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้สำหรับเงินได้ในปีปฏิทิน หรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินซึ่งมีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน
- (2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากทุน สำหรับภาษีที่ต้องชำระในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินซึ่งมีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน

ข้อ 30

การเลิกใช้

ความตกลงนี้ จะคงใช้บังคับตลอดไป แต่รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งรัฐใดอาจแจ้งการบอกเลิกเป็นลายลักษณ์อักษร โดยทางการทูตต่อรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้ในหรือก่อนวันที่สามสิบของเดือนมิถุนายนในปีปฏิทินใดๆ หลังจากได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกันแล้วห้าปี ในกรณีเช่นนั้นความตกลงนี้เป็นอันเลิกมีผลบังคับ

(ก) ในประเทศเบลเยียม

- (1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีกำหนดชำระ ณ แหล่งที่เกิด สำหรับเงินได้ที่เครดิตหรือจ่ายในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินต่อไปที่ถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิกใช้
- (2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีนอกเหนือจากภาษีกำหนดชำระ ณ แหล่งที่เกิด สำหรับเงินได้ของรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิกใช้

(ข) ในประเทศไทย

- (1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ สำหรับเงินได้ในปีปฏิทินหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิกใช้
- (2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากทุน สำหรับภาษีที่ต้องชำระในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิกใช้

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องจากรัฐบาลของประเทศทั้งสองได้ลง
นามในความตกลงนี้ ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่สิบหก ตุลาคม ปีหนึ่งพันเก้าร้อยและเจ็ดสิบแปด
เป็นภาษาอังกฤษ

สำหรับรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

สำหรับรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรเบลเยียม

ลงนาม(วงศ์ พลนิกร)

ลงนาม(หลุยส์ แวนเด็นบรานดท์)

รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศรักษาราชการ

เอกอัครราชทูต

แทนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ